

OZNANILA

ŽUPNIJE GALICIJA

7. avgust 2016

NEDELJA	19. MED LETOM – LEPA NEDELJA NA PERNOVEM
07.08.	<i>ob 7h za farane</i> <i>ob 10h na Pernovem procesija in maša</i> <i>za +Antona Štefančič</i>
Ponedeljek	Dominik, ustanovitelj dominikancev
08.08.	<i>ob 19h za +Anico Grebovšek, obl.</i>
Torek	Terezija od Križa (Edith Stein), sozavetnica Evrope
09.08.	<i>ob 19h za +Viktorijo Ledinek, 30. dan</i>
Sreda	Lovrenc
10.08.	<i>ob 19h za +Janka Lukanc, 30. dan</i>
Četrtek	Klara
11.08.	<i>ob 8h na Pernovem za +Mirana Grobelnik, obl.</i>
Petek	Ivana Šantalska
12.08.	<i>ob 19h za +Martina Tržan, obl.</i>
Sobota	Poncijan in Hipolit
13.08.	<i>ob 7h za +Franciško Krajnc, obl.</i>
NEDELJA	20. MED LETOM
14.08.	<i>ob 7h za farane</i> <i>ob 8.30 na Pernovem za +Kristino in Franca Jelen, obl.</i> <i>ob 10h za r. Podgorškove, Novakove in Centrihove</i>

OB EVANGELIJU DANAŠNJE NEDELJE

To pa vedite,
da bi hišni gospodar,
ko bi vedel,
ob kateri uri pride tat,
čul in bi svoje hiše
ne pustil podkopati.
Tudi vi bodite pripravljeni;
zakaj ob uri, ko ne mislite,
bo prišel Sin človekov.«

(Lk 12,39–40)

Lk 12,32–48

AKTIVNO PRIČAKOVANJE

Ljudje neradi čakamo. (Vsaj zame to velja.) Če moramo čakati, postanemo živčni. Pomislimo samo na čakanje pri zobozdravniku ali pa na čakanje v vrsti pred okencem za dokumente. Seveda pa obstaja tudi druga vrsta čakanja – veselo pričakovanje: ko fant čaka na zmenek z dekletom, na primer. Podobno so veseli starši, ko se njihov otrok vrne s potovanja ali študija v tujini. V tem veselju mu mama pripravi najljubšo jed, ko pa je v Angliji, kjer je bil na jezikovnem tečaju, tako slaba hrana. Pričakovanje zna biti lepo in veselo, ko čakaš na ljubljeno osebo. Kdor ima vero, pričakuje Kristusa, je buden in pripravljen, da ga sprejme.

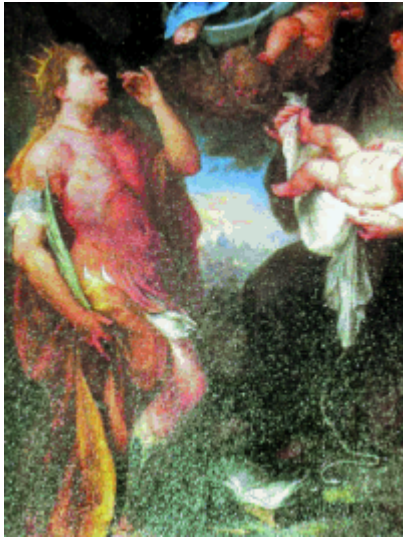
Ko sem obiskal zelo bolno starejšo gospo, mi je mirno dejala: »Sedaj čakam.« Nekoliko mi je bilo nerodno, kajti mislil sem, da bo rekla: »Sedaj čakam smrt!« Pa je nadaljevala: »Sedaj čakam Kristusa, da pride pome.« Vse življenje je bila povezana z njim. Zanj je delala, z njim trpela, njega je molila, sedaj ga je čakala v moči vere vanj in z ljubeznijo, s katero ga je ljubila. Njeno končno pričakovanje je bila vsota številnih »majhnih pričakovanj« Gospoda. Dejala je še, da veliko moli. V slogu današnjega evangelija bi lahko rekli, da je budno čakala. Vera ji je pomagala, da se ni bala, ampak je pripravljena čakala Kristusa.

»Blagor tistim služabnikom, ki jih bo gospodar ob svojem prihodu našel budne. Resnično, povem vam: Opasal se bo in jih posedel za mizo. Pristopil bo in jim stregel« (Lk 12,37). Kako pomembno je budno čakati, evangelij ponazori s kar tremi prilikami: o gospodarju, ki se vrača s svatbe; o tatu, za katerega ne vemo, kdaj se prikrade, in o oskrbniku, ki v pričakovanju gospodarja vestno opravlja delo. Moder je tisti, ki čaka pripravljen, nespameten pa tisti, ki ni pripravljen.

Ne samo da je modro pripravljen čakati Gospoda, velja tudi, da je vesel, kdor pričakuje ljubljeno osebo. Bolj ko ljubimo, bolj se bomo veselili. Seveda ne gre za pasivno čakanje, ampak čakamo pripravljene, kajti gorje oskrbniku, ki »ničesar ne pripravi«.

Po: B. Rustja, Tvoje obličje iščem

Danes obhajamo tudi praznik svetega Ožbolta, zavetnika cerkve na Pernovem

Zasluga škotskih menihov, ki so kot misijonarji širili krščanstvo po evropskih deželah (Nemčija, Francija, Italija), je, da je sveti Ožbolt, njihov vzornik in priprošnjik, postal češčen in priljubljen v mnogih krajih, tudi pri nas. Vzgojen je bil še v poganstvu, oče mu je kmalu umrl, sam pa je z brati moral bežati na Škotsko. Zatočišče je našel pri menihih na otoku Iona, ki so ga navdušili za krščanstvo. Prejel je krst in si, ko je premagal osvajalce ter spet zavladal v domačem kraljestvu, zelo prizadeval za širjenje in utrjevanje krščanstva v domovini. K sebi je poklical meniha Aidana, ki je s skoraj dvajsetletnim misijonskim delom spreobrnil vse kraljestvo. Ožbolt je bil moder vladar, s svojim zglednim življenjem, poštenostjo in dobrodelnostjo si je pridobil velik ugled tudi med sosednjimi kralji. Dal je zgraditi veliko cerkva, samostanov, šol in sirotišnic. Leta 635 je ustanovil samostan Lindisfarne na otoku Holy, ki je postal središče misijonske dejavnosti v Angliji. Umrl je mlad, star komaj 38 let, v

bitki s poganskim kraljem Pendo iz Mercie. Ta ga je v svojem besu in protikrščanskem gnevu dal mučiti, mu odsekati glavo in obe roki ter vse dal natakiniti na kol. Krščanski vojaki so kasneje njegovo truplo s častmi pokopali v samostanski cerkvi v Bardneyu, kjer so se na njegovem grobu takoj začeli dogajati čudeži, zlasti ozdravljenja.

Ime Ožbolt, tudi Ožbalt, izhaja iz nemškega imena Oswald, to pa je zloženska iz anglosaksonske besedice ôs »Bog« in starovisokonemškega waltan »vladati«.

Rodil se je leta 605 v Northumbriji ob škotski meji,
umrl pa 5. avgusta 642 v bitki pri Maserfieldu.

Družina: Njegov oče je bil angleški kralj Etelfrid, imel je več bratov in sestro sv. Ebo, opatinjo v samostanu Coldingham. Poročil se je s hčerko kralja Wessexa.

Zavetnik angleških kraljev, kantona in mesta Zug v Švici; križarjev, koscev, živine; proti kugi; veljal je za zavetnika v morskih nevarnostih, priporočali so se mu za letino, živino in vreme.

Upodobitve: Upodobljen je v kraljevskih oblačilih s krono in žezlom ter mučeniško palmo, pogosto s posodo, iz katere je revežem delil darove. Večkrat ima ob sebi krokarja s prstanom ali pismom v kljunu, redkeje goloba ali jelena. Lahko je upodobljen tudi kot vojak.

Zgodba: Nekoč je imel Ožbolt za veliko noč v gosteh škofa Aidana in še nekaj drugih odličnikov. Sredi obeda pa se usuje v grad truma sestradanih ubožcev in prosi miloščine. Ožbolt je takoj dal razdeliti vse jedi s kraljevske mize; razdrobil je veliko srebrno skledo in berače obdaril s srebrom. Ko je škof Aidan to videl, ga je ves ginjen prijel za desnico in vzkliknil: »Naj ta roka nikdar ne strohni!« Njegova prerokba se je kasneje uresničila.

Pregovori: Če o sv. Ožbaltu dežuje, še dolgo ni lepega vremena. Jakobova ajda in Ožbaltova repa je malokdaj lepa.

Goduje 5. avgusta.